

Arrest

nr. 168 482 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn van de Kharoti stam. U verklaart dat u geboren bent op 5 saur 1375 (=24 april 1996) in de provincie Maidan Wardak, district Jalrez, dorp Kharati Sufan, gehucht Kasan.

U stopte in 1391 (=2012) met school en werkte drie maanden in Kabul in de buurt Nawabad waar u meubels maakte. U woonde er op uw werkplaats. Omdat het inkomen daar niet goed was vertrok u naar Iran waar u acht maanden werkte in Teheran. Ook daar werkte u in een plaats waar ze meubels maakten. U keerde terug naar Afghanistan eind 1391 en werkte bijna een jaar thuis op de velden, jullie hadden ongeveer vier jirib grond. De twaalfde maand van 1392 begon u te werken bij het transportbedrijf GMT. U begeleidde de voertuigen tot het punt dat de overheid de verantwoordelijkheid

inzake veiligheid op zich nam. Het bedrijf was gelokaliseerd in Puli Charkhi, Kabul en u woonde ook in de hoofdstad in een huis van het bedrijf.

Vijf tot zes maanden na uw indiensttreding benaderde de taliban de imam van uw dorp. Ze vertelden hem over u en zeiden dat u uw werk moest stopzetten en hen moest ontmoeten. Een tweetal maanden nadien benaderden ze uw vader toen hij 's avonds naar de moskee ging, ze stopten hem en vertelden hem dezelfde boodschap. U ging twee maanden nadien zelf bij de dorpsoudsten om hulp te vragen maar ze zeiden dat ze niks konden doen en adviseerden u dat u het best naar het districtshuis ging om klacht neer te leggen. Op 25 hamal 1394 (=13 april 2015) ging u naar het districtshuis om een klacht in te dienen. Ze zeiden dat als u naar huis zou komen, u hen moest informeren en dat ze dan gingen komen. Ze maakten ook een brief op van uw klacht. Eén of anderhalve maand nadien heeft de taliban ontdekt dat u klacht had ingediend. Na de klachtenbrief ging u niet meer naar huis. Uw vader zag lokale talibanleden die 's nachts rond jullie huis liepen. U stopte met werken de vijfde maand van 1394 (= juli-augustus 2015), vier maanden nadat u klacht had ingediend bij het districtshuis. Na de klacht gebeurde er niks meer, buiten dat die mannen rond jullie huis liepen. Op uw werk hebt u ook geen problemen gehad. U verbleef nog twee maanden bij uw tante in Kabul om uw reis voor te bereiden.

U verliet Afghanistan de zevende maand van 1394 (= september-oktober 2015). U ging naar de provincie Nimruz en via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië en Oostenrijk, Duitsland kwam u op 30 oktober 2015 aan in België. U hebt uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ingediend op 5 november 2015.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) legde u geen documenten neer om uw identiteit en uw asielrelaas te staven. U toonde wel foto's van uw taskara en een klachtenbrief van het districtshuis op uw gsm. Op 4 februari 2016 maakte u een kopie van uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) en een kopie van de klachtenbrief van het districtshuis, die u na uw gehoor met de post ontvangen had uit Afghanistan, over aan het CGVS om uw identiteit en uw asielrelaas te staven.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban omdat u werkte als begeleider van voertuigen voor het bedrijf GMT in Kabul niet gegrond hebt gemaakt.

U verklaart vooreerst zelf dat u bedreigd werd door lokale taliban uit uw geboortedorp en dat u niet bedreigd werd op uw werk in Kabul. Daarenboven haalt u aan dat het voor u niet gevaarlijk was in Kabul, waar u toen woonde en werkte (gehoorverslag CGVS, p. 19). Twee maanden na de tweede bedreiging zocht u hulp bij de dorpsoudsten en diende u klacht in bij het districtshuis (gehoorverslag CGVS, p. 17). In tussentijd bleef u werken in Kabul en ondervond u geen problemen. In uw thuisdorp deden zich tijdens die zes maanden geen nieuwe gebeurtenissen meer voor, uw vader maakte enkel melding van lokale talibanleden die 's nachts rond jullie huis liepen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dat u de vijfde maand van 1394 toch besloot om te stoppen met werken door de bedreigingen, nadat u zelf aangeeft dat u in Kabul nooit problemen hebt ondervonden en u de vier voorgaande maanden gewoon bleef werken kan als vreemd worden beschouwd. U haalt als reden aan dat de situatie toen moeilijk werd en dat het moeilijk was om alleen in Kabul te blijven, waarop u uw voorbereidingen begon te treffen om alleen naar Europa te vertrekken (gehoorverslag CGVS, p. 20). Nadat u uw werk had opgezegd woonde u nog twee maanden bij uw tante in Kabul. Gedurende die zes maanden nadat u een klacht had ingediend bij het districtshuis, hebt u in Kabul geen problemen ondervonden (gehoorverslag CGVS, p. 19). U haalt zelf aan dat u in Kabul veilig was en u daar kon blijven (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het feit dat u pas zes maanden na de laatste bedreiging besloot uw land te verlaten en u in Kabul geen problemen hebt ondervonden en u zelf aangeeft dat u daar veilig bent, relateert in ernstige mate de nood aan bescherming die u inroept.

Bovendien zijn er bedenkingen gerezen in verband met uw beweerde tewerkstelling bij het bedrijf GMT. In eerste instantie wist u hoegenaamd niet waarvoor 'GMT' staat. U wist evenmin te vertellen of het andere bedrijven had (gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer u later rechtstreeks gevraagd wordt of u 'Transportation Company Mir Bacha Kot (GMT)' kent, beaamt u het te kennen maar beweert u plots daar niet voor gewerkt te hebben maar voor de 'Mayar Wardak Group'. Vervolgens voegt u eraan toe dat dit bedrijf een onderdeel is van GMT (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dit is verwonderlijk want geheel in tegenspraak met uw eerdere verklaringen. Verder dient er opgemerkt te worden dat u voor de Dienst

Vreemdelingenzaken geponeerd had een dreigbrief gekregen te hebben, daar waar u dit voor het CGVS totaal ontkent zonder enige enige plausibele verklaring hiervoor (DVZ Vragenlijst p. 1, 14 november 2015 en gehoorverslag CGVS, p. 18).

De door u neergelegde taskara bevestigt uw nationaliteit, die hier niet ter discussie staat. Verder bevestigt de klachtenbrief dat u naar het districtshuis van Jalrez bent geweest op 25 hamal 1394 (=13 april 2015) om klacht in te dienen, dit wijzigt echter voorgaande vaststellingen niet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die tot heden alleenstaand is. U bent aldus zonder echtgenote en kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Voorts verklaart u scholing te hebben gelopen en bent u niet ongeletterd. Wat betreft uw professionele mogelijkheden, haalt u aan dat nadat u stopte met school in 1391, u drie maanden in Kabul werkte als meubelmaker, daarop vertrok u naar Iran waar u gedurende acht maanden in de meubelsector in Teheran werkte (gehoorverslag CGVS, pp. 9-10). De twaalfde maand van 1392 begon u te werken bij het transportbedrijf GMT in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 6). Hieruit kan afgeleid worden dat u over specifieke vaardigheden beschikt die het u mogelijk maken om bij een terugkeer naar Kabul in uw eigen levensonderhoud te voorzien en wordt er vastgesteld dat u in Kabul telkens op uw werkplaats kon verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 6, 10). U blijkt tevens een familiaal netwerk te bezitten in de stad Kabul. U verklaart immers dat in de stad Kabul, meer bepaald in Kampani, uw tante B.(...) L.(...) met haar twee zonen woont. Eén van haar zonen is taxichauffeur, de andere is nog jong en haar man M.(...) is overleden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Dit is de zus van uw vader. U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. U verwijst naar de moeilijke financiële situatie van een alleenstaande in Kabul en dat u niet bij uw tante kon blijven omdat ze een huurhuis had (gehoorverslag CGVS, p. 25). Er

dient te worden opgemerkt dat uw tante geen problemen had toen u vroeg om bij haar in te wonen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Daarnaast haalt u aan dat het voor u niet gevaarlijk was in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 19), dat u daar kon blijven maar dat uw familie die nog in uw dorp woont problemen zou kunnen ondervinden (gehoorverslag CGVS, p. 22). U hebt zelf uw familie proberen overtuigen om naar Kabul te verhuizen maar uw vader wou zijn gronden niet achterlaten (gehoorverslag CGVS, p. 20). U maakt bijgevolg niet aannemelijk waarom u niet terecht zou kunnen bij uw tante in Kabul, vermits u daar voor uw vertrek al twee maanden verbleef. Gezien uw familie in staat was om 4500 USD te verzamelen om uw reis van Afghanistan naar Europa te bekostigen zoals u aangaf tijdens uw gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 20) doordat zij over vier jirib grond beschikken (gehoorverslag CGVS, p. 6), kan aangenomen worden dat u en uw familie niet zonder economische middelen zijn. Toegevoegd kan worden dat u eerder voor een langere periode in Kabul en in Teheran, Iran woonde en werkte. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Iran en Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 1, 2. van het Protocol betreffende de Status van Vluchtelingen, opgemaakt te New York op 31 januari 1967 en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente

en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban omdat u werkte als begeleider van voertuigen voor het bedrijf GMT in Kabul niet gegrond hebt gemaakt.

U verklaart vooreerst zelf dat u bedreigd werd door lokale taliban uit uw geboortedorp en dat u niet bedreigd werd op uw werk in Kabul. Daarenboven haalt u aan dat het voor u niet gevaarlijk was in Kabul, waar u toen woonde en werkte (gehoorverslag CGVS, p. 19). Twee maanden na de tweede bedreiging zocht u hulp bij de dorpsoudsten en diende u klacht in bij het districtshuis (gehoorverslag CGVS, p. 17). In tussentijd bleef u werken in Kabul en ondervond u geen problemen. In uw thuisdorp deden zich tijdens die zes maanden geen nieuwe gebeurtenissen meer voor, uw vader maakte enkel melding van lokale talibanleden die 's nachts rond jullie huis liepen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dat u de vijfde maand van 1394 toch besloot om te stoppen met werken door de bedreigingen, nadat u zelf aangeeft dat u in Kabul nooit problemen hebt ondervonden en u de vier voorgaande maanden gewoon bleef werken kan als vreemd worden beschouwd. U haalt als reden aan dat de situatie toen moeilijk werd en dat het moeilijk was om alleen in Kabul te blijven, waarop u uw voorbereidingen begon te treffen om alleen naar Europa te vertrekken (gehoorverslag CGVS, p. 20). Nadat u uw werk had opgezegd woonde u nog twee maanden bij uw tante in Kabul. Gedurende die zes maanden nadat u een klacht had ingediend bij het districtshuis, hebt u in Kabul geen problemen ondervonden (gehoorverslag CGVS, p. 19). U haalt zelf aan dat u in Kabul veilig was en u daar kon blijven (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het feit dat u pas zes maanden na de laatste bedreiging besloot uw land te verlaten en u in Kabul geen problemen hebt ondervonden en u zelf aangeeft dat u daar veilig bent, relateert in ernstige mate de nood aan bescherming die u inroept.

Bovendien zijn er bedenkingen gerezen in verband met uw beweerde tewerkstelling bij het bedrijf GMT. In eerste instantie wist u hoegenaamd niet waarvoor 'GMT' staat. U wist evenmin te vertellen of het andere bedrijven had (gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer u later rechtstreeks gevraagd wordt of u 'Transportation Company Mir Bacha Kot (GMT)' kent, beaamt u het te kennen maar beweert u plots daar niet voor gewerkt te hebben maar voor de 'Mayar Wardak Group'. Vervolgens voegt u eraan toe dat dit bedrijf een onderdeel is van GMT (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dit is verwonderlijk want geheel in tegenspraak met uw eerdere verklaringen. Verder dient er opgemerkt te worden dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken geponeerd had een dreigbrief gekregen te hebben, daar waar u dit voor het CGVS totaal ontkent zonder enige enige plausibele verklaring hiervoor (DVZ Vragenlijst p. 1, 14 november 2015 en gehoorverslag CGVS, p. 18).

De door u neergelegde taskara bevestigt uw nationaliteit, die hier niet ter discussie staat. Verder bevestigt de klachtenbrief dat u naar het districtshuis van Jalrez bent geweest op 25 hamal 1394 (=13 april 2015 om klacht in te dienen, dit wijzigt echter voorgaande vaststellingen niet. (...)”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert aan dat hij aanvankelijk nog geen problemen ondervond, omdat hij nog geen klacht had neergelegd bij het districtshuis. Anderhalve maand nadat verzoeker klacht had neergelegd zouden de taliban dit te weten zijn gekomen en zou de situatie voor verzoeker steeds gevaarlijker zijn geworden. Verzoeker stelt dat, hoewel het in eerste instantie om lokale talibanleden ging, de taliban een heel netwerk van leden hebben en dat zij hem zo op het spoor zouden komen en zouden ontdekken dat hij in Kabul verbleef. Verzoeker stelt tevens te hebben verklaard dat hij niet enkel omwille van zijn eigen veiligheid, maar ook omwille van de veiligheid van zijn familie Afghanistan heeft moeten verlaten. Zijn

familie zou niet veilig zijn en zij zouden worden gedwongen om te vertellen waar verzoeker zich bevindt. De reden waarom hij zo lang in Kabul verbleef nadat hij gestopt was met werken is volgens verzoeker dat hij uit angst ondergedoken leefde. Hij geeft aan zich tijdelijk te hebben verstoppt bij zijn tante maar niet meer terug te durven naar zijn werkplaats in Kabul, uit schrik dat zijn familie de lokale talibanleden onder druk zou hebben verteld waar hij zich bevond. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde nog vier maanden in Kabul te hebben gewerkt nadat hij bij het districtshuis van zijn dorp een klacht had ingediend. Daarna zou hij nog twee maanden bij zijn tante in Kabul hebben verbleven alvorens Afghanistan te verlaten. Verzoeker gaf aan dat hij na het indienen van de klacht niet werd bedreigd op zijn werk en het voor hem niet gevaarlijk was in Kabul. Ook in verzoekers thuisdorp zouden zich tijdens de zes maanden tussen het moment van indienen van de klacht en zijn vertrek uit Afghanistan geen nieuwe gebeurtenissen hebben voorgedaan, behalve dat zijn familie 's nachts lokale talibanleden opmerkte rond het huis (stuk 6, gehoorverslag, p. 19, 20). In het licht van deze verklaringen kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker zijn werk in Kabul moest neerleggen om vervolgens naar zijn tante te gaan en zijn land van herkomst uiteindelijk twee maanden later te verlaten. Verzoeker reikt thans geen concrete elementen aan die erop duiden dat de situatie steeds gevaarlijker werd, dat de taliban hem op het spoor zouden komen in Kabul en dat de vrees om terug te keren naar zijn werkplaats in Kabul gegrond was. Waar verzoeker erop wijst dat hij mede omwille van de veiligheid van zijn familie Afghanistan moest verlaten, dient te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor heeft verklaard dat zijn familieleden geen problemen hadden nadat hij zijn job had opgezegd en nadat hij naar België kwam. Hij bevestigde andermaal dat zij tot dusver geen problemen ondervonden (stuk 6, gehoorverslag, p. 22). Aldus slaagt verzoeker er niet in een daadwerkelijke nood aan bescherming aannemelijk te maken.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker in eerste instantie niet wist waarvoor 'GMT' staat, wenst verzoeker te benadrukken dat hij enkel Pashtou en Dari spreekt en geen Engels, waardoor hij "*de echte benaming van GMT*" niet zou kennen. Verzoeker geeft aan dat enkel de directeur een Afghaan was en dat hij enkel met de directeur contact had. Het zou ook de directeur geweest zijn die hem vertelde wat hij moest doen. Verzoeker beweert slechts zijn taak te hebben uitgevoerd, met name het begeleiden van voertuigen en vervoeren van goederen. Verzoeker wenst nog te verduidelijken dat 'Mayar Wardak Group' een transportbedrijf was dat ook goederen vervoerde voor GMT en dat hij zelf ook geregeld goederen vervoerde voor Mayar Wardak Group. Verzoeker wijst erop dat hij verklaarde dat Mayar Wardak Group een onderdeel is van GMT. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen bijna achttien maanden voor het bedrijf GMT heeft gewerkt (stuk 6, gehoorverslag, p. 7), zelf niet kon aangeven hoe de naam van dit bedrijf voluit luidt. Aangezien het hier de naam betreft van een bedrijf waarbij verzoeker bijna anderhalf jaar in dienst zou zijn geweest, kan het feit dat verzoeker geen Engels spreekt zijn onwetendheid desbetreffend niet verklaren. Dat verzoeker slechts contact had met de Afghaanse directeur en zich enkel bezig hield met het uitvoeren van de opdrachten die deze hem gaf, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker erop wijst dat hij tijdens zijn gehoor aangaf dat hij ook voor Mayar Wardak Group heeft gewerkt en dat dit een onderdeel is van GMT, doet hij geen afbreuk aan de markante vaststelling dat deze verklaring in tegenspraak is met zijn eerdere verklaring niet te weten of GMT nog andere bedrijven had (stuk 6, gehoorverslag, p. 6).

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan" van 25 januari 2016) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation" van januari 2016) dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie aanwezig in het administratief dossier foutief of niet actueel zou zijn en de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie zou hebben getrokken. Hij werpt slechts op dat de situatie in Kabul verre van veilig is en dat Kabul het nog steeds moeilijk heeft om de taliban te verdrijven. Hij verwijst in dit verband naar een persartikel gevoegd bij zijn verzoekschrift (stuk 3 a-b). Er dient te worden vastgesteld dat het betrokken artikel handelt over de veiligheidssituatie in geheel Afghanistan en wat Kabul betreft slechts aangeeft dat het aantal aanslagen er in 2015 met 27 procent is toegenomen ten opzichte van 2014. Deze informatie blijkt niet in tegenspraak met bovenstaande veiligheidsanalyse, die immers gewag maakt van een sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus van 2015. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat het hoger beschreven patroon van complexe en gecoördineerde aanslagen gericht tegen de Afghaanse autoriteiten en internationale entiteiten maar waarbij Afghaanse burgers geen doelwit zijn niet langer standhoudt.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die tot heden alleenstaand is. U bent aldus zonder echtgenote en kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Voorts verklaart u scholing te hebben gelopen en bent u niet ongeletterd. Wat betreft uw professionele mogelijkheden, haalt u aan dat nadat u stopte met school in 1391, u drie maanden in Kabul werkte als meubelmaker, daarop vertrok u naar Iran waar u gedurende acht maanden in de meubelsector in Teheran werkte (gehoorverslag

CGVS, pp. 9-10). De twaalfde maand van 1392 begon u te werken bij het transportbedrijf GMT in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 6). Hieruit kan afgeleid worden dat u over specifieke vaardigheden beschikt die het u mogelijk maken om bij een terugkeer naar Kabul in uw eigen levensonderhoud te voorzien en wordt er vastgesteld dat u in Kabul telkens op uw werkplaats kon verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 6, 10). U blijkt tevens een familiaal netwerk te bezitten in de stad Kabul. U verklaart immers dat in de stad Kabul, meer bepaald in Kampani, uw tante B.(...) L.(...) met haar twee zonen woont. Eén van haar zonen is taxichauffeur, de andere is nog jong en haar man M.(...) is overleden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Dit is de zus van uw vader. U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. U verwijst naar de moeilijke financiële situatie van een alleenstaande in Kabul en dat u niet bij uw tante kon blijven omdat ze een huurhuis had (gehoorverslag CGVS, p. 25). Er dient te worden opgemerkt dat uw tante geen problemen had toen u vroeg om bij haar in te wonen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Daarnaast haalt u aan dat het voor u niet gevaarlijk was in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 19), dat u daar kon blijven maar dat uw familie die nog in uw dorp woont problemen zou kunnen ondervinden (gehoorverslag CGVS, p. 22). U hebt zelf uw familie proberen overtuigen om naar Kabul te verhuizen maar uw vader wou zijn gronden niet achterlaten (gehoorverslag CGVS, p. 20). U maakt bijgevolg niet aannemelijk waarom u niet terecht zou kunnen bij uw tante in Kabul, vermits u daar voor uw vertrek al twee maanden verbleef. Gezien uw familie in staat was om 4500 USD te verzamelen om uw reis van Afghanistan naar Europa te bekostigen zoals u aangaf tijdens uw gehoor (gehoorverslag CGVS, p. 20) doordat zij over vier jirib grond beschikken (gehoorverslag CGVS, p. 6), kan aangenomen worden dat u en uw familie niet zonder economische middelen zijn. Toegevoegd kan worden dat u eerder voor een langere periode in Kabul en in Teheran, Iran woonde en werkte. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Iran en Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"

Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor heeft aangegeven dat het voor hem niet mogelijk is om bij zijn tante in Kabul te verblijven omdat zijn tante een huurhuis betreft en zelf onvoldoende middelen heeft om hem te huisvesten. Zij zou dit slechts tijdelijk hebben gedaan, zodat verzoeker zijn reis kon voorbereiden. Verzoeker geeft tevens aan eerder te hebben verklaard dat het niet mogelijk is terug te keren naar zijn oude job wegens bedreigingen van de taliban. Een nieuwe job zoeken zou evenmin mogelijk zijn wegens "de onvoldoende faciliteiten die Kabul momenteel biedt" en het gebrek aan opleiding. Verzoeker wijst er nog op dat hij eerder stelde dat de taliban over een netwerk van leden beschikt en zo te weten kan komen dat hij zich in Kabul bevindt. Ze zouden ook in staat zijn zijn familie te bedreigen indien deze verzoekers schuilplaats niet zou prijsgeven. Verzoeker beweert dat hij overal zal worden gevolgd waar hij zich in Afghanistan ook bevindt. Hoger is reeds komen vast te staan dat verzoeker zijn voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg is de stelling dat verzoeker in Kabul, en bij uitbreiding heel Afghanistan, zal worden achterna gezeten door de taliban en dat deze zijn familieleden zullen bedreigen een louter blote bewering waarvoor geen enkele concrete aanwijzing kan worden gevonden in verzoekers dossier. Om dezelfde reden maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat het voor hem niet mogelijk zou zijn zijn vroegere job in Kabul opnieuw op te nemen. Uit zijn verklaringen mag worden afgeleid dat verzoeker in het verleden voldoende scholing en vaardigheden heeft verworven om desnoods ander werk te vinden. Dat een gebrek aan faciliteiten in Kabul zijn zoektocht naar werk in de weg zou staan, is een blote bewering die verzoeker op geen enkele wijze onderbouwt. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom het gegeven dat zijn tante haar woning huurt en niet zelf bezit verhindert dat verzoeker er eveneens een onderkomen vindt. Verzoeker blijkt immers zelfstandig genoeg om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien en desgevallend een financiële bijdrage te leveren in het betalen van de huurprijzen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF